

Κι αυτά...

•Ο Λουκιανός Κηλαηδόνης μ' αγιόκλημα και γιασεμιά

Πάρτι (και) στο Ηρώδειο

Διαδρομές με προορισμό όπως είναι η Βουλιαγμένη με Πανσέληνο. Κι άλλες με «δυνατή μοτοσικλέτα» αλλά χωρίς προορισμό. Συναντήσεις. Η παλιά αγάπη που ακολούθησε τη συζυγική πεπατημένη. Ένας ποδοσφαιρικός αγώνας με το σπικάζ του Διακογιάννη. Ψηφίδες όλα στο μέσο όρο ενός ονείρου ή βιώματος τόσο καθημερινού ώστε να είναι άμεσα προσλήψιμο. Η δυνατότητα ταύτισης ήταν μια μεγάλη επιτυχία στις ιστορίες

που μας τραγουδούσε ο Λουκιανός Κηλαηδόνης.

Και ο ίδιος τις ιστορίες πριν τις κάνει τραγούδι, τις έκανε πραγματικότητα. Πάρτι στη Βουλιαγμένη ήθελε; Το έκανε. Να κάνει τον Λυκαβηττό garden για κοκτέιλ πάρτι ήθελε; Το έκανε. Κι είχε πάντα πλήθη να συμμαχούν με τις ωραίες εμμονές του. Και μέσα σ' όλα αυτά εκείνος να διατηρεί την εικόνα του παρασπράτσαντα φοιτητή της αρχιτεκτονικής που αντί για σπία σχεδιάζει μουσικές βραδιές, επαναφορτίζοντας μέσα από αυτές την έμπνευσή του: δεν έγινε τραγούδι ο πρώτος του Λυκαβηττός;

Το βράδυ της Τετάρτης ήρθε και το πρώτο του Ηρώδειο. «Μ' αγιόκλημα και γιασεμιά» ο ίδιος και η Κρατική Ορχήστρα Ελληνικής Μουσικής, εγκαινίασαν το μεταφασιακό πρόγραμμα με μία συναυλία όλο αίσθημα, συμμετοχή, χειροκρότημα και όμορφες στιγμές. Με τραγούδια απ' την πρώτη του εμφάνιση στη δισκογραφία με την «Πόλη μας» σε στίχους της Κωστούλας Μπτροπούλου κι από τα εμβληματικά

«Μικροαστικά» της συνεργασίας του το '73 με την πιο τσεχοφική πλευρά του Νεγρεπόντη, μέχρι τα σχετικά πιο πρόσφατα, όπως τον «Μαραγκό» του.

Και ο ίδιος ο Κηλαηδόνης χαλαρός, σαν να απευθύνεται σε πέντε φίλους, χωρίς αυτή η πρώτη του στο φορτισμένο με συν και πλην Ρωμαϊκό Ωδείο να του επιβάλει πόζα. Τα «παιδιά» που μαζεύονται πια τους χειμώνες στο πατάρι του στο «Μεταξουργείο» ήταν και στο κατάμεστο Ηρώδειο.

Από το πρόγραμμα. Μόνο φωτισμοί, η ΚΟΕΜ, δύο καλές φωνές, ο Δώρος Δημοσθένους και η Ηρώ Σαΐα. Ένα μίνιμουμ σκηνοθεσίας, όσο χρειάζεται για να ξεκινήσει μόνος του ο Λουκιανός με το «Κολίγας» και τραγουδί τραγουδί να μπουν οι μουσικοί σταδιακά ώστε να καταλυθεί η επισομότητα της εισόδου της ορχήστρας. Στο πρώτο μέρος ο Λουκιανός της Κυψέλης, της «Πόλης μας», της αντιπαροχής και του «Προς Κατεδάφισιν», της εποχής του Μπταιά. Ο Λουκιανός με τον Νεγρεπόντη της «Κληρονομιάς», τα κομμένα

της λογοκρίσιμης («Μου παν θα χάσεις τη δουλειά σου αν είσαι στην Αριστερά»), με τον Ελευθερίου («Σε βρήκα στη Μονεμβασιά»), τον Παπαδόπουλο («Ο Δραγουμάνος του Βεζύρη»), φυσικά τον Γκάτσο («Η γενιά μας», «Ο Βόμπιρας», «Η Κεφαλονίτισσα»), το τραγούδι των ερώτων του με την Άννα Βαγενά («Καρίτσι κυριακάτικο»), το 45άρι του τζουκμποξ («Όσο αγαπιόμαστε τα δυο» και «Μην χτυπάς») ακόμη και το «Γαϊτανάκι» από το

ομώνυμο παιδικό της Ζορζ Σαρρή. Φυσικό ήταν η δομή του ρεπερτορίου να γίνεται και διαδρομή προσωπική. Για όλους; για την κατασυγκινημένη Άννα Βαγενά και τις κόρες του Λουκιανού, για τους παρόντες Φ. Γεννηματά, Ν. Κακλαμάνη, Δ. Σαββόπουλο, Μ. Μπταιά, Κ. Τσιάνο, Κ. Τσόκλη, για ολόκληρο το κοινό.

Στο δεύτερο μέρος μετά από τρία τραγούδια του Ξαρχάκου (ο απουδαίος συνθέτης τιμήθηκε ως επικεφαλής της ΚΟΕΜ και «οικοδεσπότης» του Λουκιανού, αλλά η εκπροσώπησή του στο πρόγραμμα ήταν, νομίζουμε, περιττή), ο Λουκιανός του Λουκιανού: Καουμπό, Ρίτα, Θερινά Σινεμά, Ένα Γουρούνη Λιγότερο, Πάρτι, Η Νύχτα της Καταστροφής, η Μαίρη Παναγιωταρά κι όλα αυτά που ποτέ δεν υποδύονταν τα σημαντικά αλλά ήταν πάντα όσο σημαντικό είναι ένα κλείσιμο του ματιού, μια μαζική «συνωμοσία» που χρειάζεται έναν «Μικρό Ηρω» έστω κι όσο διαρκεί ένα τραγούδι, «το τελευταίο, απόψε. Σας προειδοποιώ»...

NATAI XATZHANTONIOY